

Takács Zsuzsa

A KAMMERNI KASTÉLYPARK

Sem fájdalmat, sem szomorúságot nem érez, hiszen biztos benne, hogy álmodik. A könnyű, észrevétlenül lefolyt szülés után kövér viaszbábuként ott fekszik mellette a halott újszülött. A bába hangja élesen fölcsap: „Úgy kell tennie, mintha élne!” Érti, hogy bajba sodorhatja ez a hazugság, de a veszélynek és a halálnak nem tulajdonít már nagy jelentőséget. Amikor a bába átmegy a szomszéd szobába, leszáll az ágyról, hogy megnézzze, fiú-e vagy lány az újszülött. Bár világosan látja a dús szeméremajkakat, a tömör, sápadt test férfiszervre emlékezteti inkább. Az ágyon, mely asztal éppúgy lehet, fehér vászonnal letakarva hevernek egy félbehagyott reggeli kellékei. Vágni akar a kenyérből, de a kés a viaszos homlokba szalad, és az ornyereg felett rövid, mély vágás keletkezik. Megpróbálja ujjával elsimítani a kés nyomát, de nem lehet, bár a sebből nem szivárog vér. Tudja, hogy a bába felszólítása, hogy tegyenek úgy, mintha élne a gyermek, arra szolgál csupán, hogy egy későbbi tárgyaláson alátámaszák a hamis állítást, hogy ő ölte meg. Az asszony visszatér a szobába: „Milyen édesen kalimpál!”, kiált föl egymás után háromszor, és tapsol. Tiltakozása motyogásba fullad.

Biztosra vette, hogy álmodott, mégis nem szűnő büntudat gyötörte. A szennyes ködben hidegen verejtékező városon átvágva igyekezett az uszodába. Vattapára borult a víz színére, úszók ragadozó gömbarca bukkant föl és oszlott a homályba. Emlékezete szerint férje is az uszodába készült, de nem beszéltek meg találkozót. Amikor szokása szerint hátúszásból mellúszásba fordult, tág láthatár nyílt meg előtte. A medence szélén bizonytalan pontokból eredő, szórt megvilágításban zöldeskék füves térség és annak színétől alig elütő, mondhatni, inkább kék, mint zöld hibátlan víztükör találkozott. Balról, a pázsit határvonalát pontosan követve egy kutya mozgását idéző, zsemleszerű állat ügetett elő. Mozgásának gyanús szelídsége miatt biztos lehetett abban, hogy farkast lát. Figyelme látóterének középpontjában megállt, és ő hiába úszott előre vagy hátra, mindig hajszálra ugyanannyira volt tőle, de a fejét nem fordította felé. Ezt úgy értelmezte, hogy nem szabad tovább keresgélnie férjét az úszók között, azaz nem szabad álmával kapcsolatba hoznia sem őt, sem a gyermeküket, különben széttépik a most még rejtőző fogak.

Az ablaktalan előtérben a három hajszárító közül csak az egyik működött. Boszszankodva látta, hogy egy csaknem kopasz öregasszony szárítkozik alatta. Tett néhány lépést vissza a sötét helyiség felé, ahol az előbb még annyira sietve öltözött, de amikor visszament a burákhoz, sorára várva már ott állt egy fiatalember is. Keserűen kifakadt az öregasszony önzése miatt, de a fiatalember tréfára vette a dolgot, ettől elszégyellte magát, és nevetgélve társalogni kezdett. A fiatalember akkor egészen közel lépett hozzá, behajlított karjával szinte átkarolta, ahogyan a falnak támaszkodott, és megkérdezte, hogy ő-e az, és kimondta a nevét. Fölismertem a fényképről, tette hozzá. Az öregasszony végre kikászálódott a bura alól, és helyébe, hiszen úgy hitte, ő következik, a fiatalember ült. Az előbbi bizalmas beszélgetés hangulata teljesen szétfoszlott, de megvigasztalódott hamarosan mégis, mert akárha egy pohár mámorító italra hívná meg, átengedte neki a még üzemelő hajszárítót, és a medence partján álló padhoz

sietve, leült vele szemben. A köd akkorra már teljesen széteszlott, erősen, bár őszi hát-tért világítva meg, kisütött a nap. A férfi hanyagul, hosszú combjait egymáson kereszt-be rakva, lecsüngő karral, arcát a fénybe tartva napozott. De hirtelen, és ettől gyöt-rődve felkiáltott, hiszen előre megmondhatta volna: zsebéből fehér kendőt vett elő, hogy felitassa az orrán, száján, szeméből előcsorduló vért. Annyira közről látta a gyorsan terjedő foltot, mintha ő tartaná a kendőt, melyet a fiatalember egyébként épp-olyan meredten nézett. Felugrott hát a bura alól, kiszabadítva magát a szuntelen rá-emelt tekintet szálai közül, megfésülködött a tükör előtt, fölvette, majd szokása szerint oldalra húzta sapkáját, szabadon maradt haját még egyszer megigazította.

Az utcán ismét tocsogó köd fogadta, mintha április volna, vagy legalábbis az idő áprilisi tréfája, szinte nem is nappali fény, nemhogy nem napsütés, neonfény, neon-fénytől lucskos nagyvárosi éjszaka. A boltokban zakatolva égett a villany, hallhatta, ahogyan a megállóba igyekezett. A híd felől feltehetőleg rég nem jött villamos, mert hatalmas tömeg verődött össze. Átvágott az úttesten a buszmegállóba. Reményét ve-szítve állt, és valóban még csak reménye sem lehetett, mert abban a megállóban, de egyáltalán azon a vonalon, mint kiderült, már több mint egy éve nem közlekedik busz. Erre csakhamar a minden évszakban, így most is, kalapot viselő építész figyelmeztette, aki átkelve a járdán ógyelgőkön, megállt előtte. A meglepetéstől és az azt követő csüg-gedéstől annyira elerőtlenedett, hogy a férfi felajánlotta, hogy hazakiséri. Időközben, nem emlékezett rá, mikor és hol, vásárolhatott néhány kiló déligyumölcsöt, mert bár nagyon ritkán esett meg vele ilyesmi, vállára vetett táskáján kívül volt még két nejlon-szatyor is nála. A férfi hagyta, hogy cipekedjen, sőt úgy tetszett, szándékosan gyorsítja is lépteit, mert neki szinte futva kellett követnie a síneken, tócsákon, kópésnyomokon, kodokón és aluljárókon át egészen a HEV-végállomásig. Amikor végre megpihenhet-tek az üres kocsiban, ahol a főlzaggatott ülészetek emlékeztettek a hely és egyál-talán a világ rendeltetési céljára, csak annyit mondott, hogy valami retteneteset álmo-dott, pontosabban, reméli, hogy álmodta csak, mert élesen emlékszik ugyanakkor, hogy megtörtént vele. De a férfi arca teljesen mosolytalan volt, ebből tudta, hogy nem szabad álmába beavatnia, mert szerelmük gyilkosának tartja úgyis. Annyit azért hoz-zátett, hogy örül, hogy Dániában van a fiuk, hiszen az apjával már nem bírja ki egy fedél alatt, és annak is örül, hogy nincsen most vele. Természetesen nem arra gondolt, hogy nincsen vele a HÉV-szerelvényen, hanem arra, hogy ha egyszer Dániában van, nem lehet ő az álombéli halott újszülött. A férfi arcára viszont nem mert rátekinteni, mert úgy érezte, hogy szörnyethal, ha meglát a homlokán egyetlen karcolást is. A ré-mület ott bujkált az erősen megvilágított kocsiban. A hideg fény a fehér csempéről visszaverődő műtő- vagy szülőszobabéli fény keménységét idézte, mint az is, hogy ket-ten vannak ilyen szoros közelségben egy térbe zárva. A férfi merevségében volt valami halotti, érzéketlensége, a komoran előrszegezett tekintet teljesen elütött az azelőtt gyermekien követelőző, szüntelen jelenvalóságától. Úgy itta viaszos jelenlétét még így is, sápadtságában, sápadt a sápadt mellett, mint azok a teremtmények, akik egymás jelenlétét kortyolva tengetik életüket az időn kívül futó üres szerelvényeken.

Otthon a liftben szokott találkozni a felettük lakó orvossal, aki beléjük botlott még az első alkalommal, amikor férjének távollétében arcukon a szerelem lázrózsáival, ta-lán össze is karolva az utcára kiléptek. A rá következő napon, pontosan emlékszik a kora délutáni órára, amikor a kertben hosszú, virágos köntösében locsolta a fűvet, és megérezte a meztelen karjára és nyakára tapadó tekintetet, a kítámasztott redőny alól leselkedő orvos nyúlós pillantását. Nem telt el sok idő, tíz perc vagy negyedóra talán,

de mire végzett, lepedékként borította be bőrét ez a tekintet. Hiába állt a zuhany alá, nem moshatta le többé a beléivódott anyagszerű nézést. Ez az érzés később sűrűn elővette. A férjét fulladásos rohamok gyötörték, aminek sem az évszakhoz, sem a táplálkozáshoz vagy orvosságokhoz nem volt köze, egyedül ő tudta, hogy a fia iránti leküzdhetetlen ellenszenvé gyöttri. Egy éjjel a nyöszörgésére ébredt, a bedagadt szem, a megnőtt fül, a hurkává torzult ajak rémlátásától úzve folszaladt az orvoshoz. Az ödemás rohamok megisméltődtek, az orvos nem fogadott el pénzt, de beszorította őt egy sarokba, majd hátrébb lépve azt lihegte, hogy szereti. Ő ránézett az elfehéredő, pengehideg ajakra, és hideggé vált tőle a szája, még a nyelve is jegesen koccant. Később úgy tűrt az ismétlődő jelenetet, mint egy ápolónő a furcsa betegséget, egy magamutogató kórházi rohamát. Maradt benne mégis valami szorongás, hogy egy szép napon, ha a liftben találkoznak, az orvos elvágja a torkát.

„Boldog karácsonyt, édesem!” A hervadó nő az ajtóból visszalépve odaszaladt a tézta-ként szétfolyó, könnyezőn fekete szemű öregemberhez, nyakát átfogva magához húzta arcát, szájára tapadt egy hosszú csókra. Fölismerte a kövér öregot, akiről mindenki lemondott már, de aki a haláláról szóló részletes beszámolók ellenére újra és újra föltűnt a város villamosmegállóiban, és mindig más nőket ölelgetve hosszan búcsúzott. Amikor a szerelvény elindult, és a voros hajú nő a kocsni távoli sarkában leült, és cipőjéből kibújva két lábfejét összedörzsölte, az volt az érzése, hogy egy legyet lát tisztálkodni. A légy lábfeje vagy cipője viszont ott görgött a padlón, míg ő, miközben kifelé tartottak a kocsiból, kínosan nehéznek érezte a mindkét karját lehúzó szatyrot. Sőt a vizenyős folyosón haladtukban is még mindig a látványhoz cövekelve állt, zúgó fejjel, visszafordított szemmel. A fölfelé vezető jeges csúszdának is beillő szakaszon meg már alig tudta tartani magát. Ráadásul mintha rengeteg fehér madár szállt volna örökké az arca elé, szemhéja egyre nyugtalanabban verdesett. Nem csoda hát, hogy folytonosan megbotlott, akárha valami mulasztást kellene jóvátennie. Talán a karácsonnyal lesz kapcsolatban, gondolta, a szeretet ünnepevel. Vagyis a szerelmükből álmában halottan világra, pontosabban sötétre jött újszülöttről van szó, szerelmük keserű gyümölcséről. Nem kell, hogy továbbkísérj!, szölt az építésznek, amikor a zárt folyosóról végre a szabad levegőre értek. A tér közepén már nem működött a szökőkút, a nehéz égből szüntelen aláhulló csapadéktól mégis ezüstösen csillogott a kő. A férfi eltűnt a szemé elől a földalattihoz visszavezető egyik melléklépcsőn.

Rövid várakozás után egy újabb megállóban végre felszállt az utolsó, szükséges járműre, leült, és olébe vette a táskát, hogy legalább az egyik nejlonszatyor tartalmát belecsumagolja. Akkor vette észre, hogy válltáskájának külső zsebe nyitva van, és a tárcáját ellopták. Fölugrott hát, és a még álló villamosról az éppen bezáródó ajtó elől a keskeny résen át kicsusszant, de olyan szerencsétlen módon, hogy bár ügyesen földet ért, a táska fülét rögzítő fémkeret folhasította a hüvelykujját. Erősen vérző ujjal ott állt újra a megállóban, és könnyebbséget érzett, rájött azonban, hogy attól, hogy fönt hagyta a két szatyrot a villamoson. Akkor elhatározta, hogy a néhány percnyi járásra levő rendelőben beközteti az ujját. Az asszisztensnő éppen szellőztetett odabenn, Vajk doktor az ures előtérben állt, mintha várta volna, és részvevő csettintgetésekkel kérdezte, hogyan történt a baleset, ő viszont nem tudta levenni szemét az orvos bíborvörös fürtjeiről, ráébredt ugyanis, hogy festeti, valószínűleg gondörített is gyérülő haját. Spray-vel és kötszerekkel felszerelve a rendelőszoba egy beugrójában álló mosdóhoz vezette, sietve beparancsolta a sarokba, és a falilámpa fényében a sebre irányította a permetet. Annyira erős csípést érzett, hogy foljajdult a meglepetéstől, dr. Vajk vállára ejtette fejét, és féloldalával ráhanyatlott. Hátát égette az asszisztensnő

megbotránkozó tekintete, de még az sem tartotta vissza attól, sem az orvos viszolygó összerándulása, hogy az éles fájdalomra szétnyíló ajkát rá ne szorítsa köpenyére és, ha nem is túlzottan erősen, de határozottan meg ne harapja. Biztos volt benne, hogy nemcsak dr. Vajk észlelte, de a tükörből az asszisztensnő is látta a jelenetet, mert amikor hangosan megköszönte a seb ellátását, és elköszönt, nem köszöntek vissza.

Az időközben feltámadt jeges szél a vizet az utca kővére fagyasztotta, úgy döntött mégis, hogy nem várja meg az arrafelé olyan ritkán közlekedő buszt, hanem gyalog elindul, és ott száll villamosra, ahol az előbb leszállt róla. A megállóban a szemétkosarat tartó oszlopnak dőlve egy csuklyás-overallos férfi várakozott, és közeledtére fölneszelve ellökte magát az oszloptól. Ismerősnek tűnt a kajla arc, a mélyen ülő szempár, de öltözéke annyira elütött a szokásos utcai viselettől, hogy úgy gondolta, nem ismerheti, hátat fordított tehát a közeledőnek. Kásás eső esett egyre erősebben, se közel, se távol egyetlen járókelőt sem látott, és úgy tetszett, a villamosforgalom újból elakadt. Fölrémlett előtte, hogy az a festészeti album, amelyet napok óta meg akar venni, az utca másik oldalán található könyvesbolt kirakatában volt kitéve még nemrég. Címlapján *A kammerni kastélypark* című festmény látható. A képen a sárga-piros épülethez vezető út éppen annyira kihalt, mint az az utca is, amelynek vigasztalan hosszán végigtekintve most borzongás fogja el. Csakhogy a képen az út mellett strázsáló, vastag, kék ágaitat fenyegető gyökérként mutogató, magasba szökő fák a lombok hátrébb csúsztatott tomboló zöldjét nem tudják eltakarni, és az éghez annyira közeli koronák alatt a tóparti kastélyhoz érni. Visszafordult. Az overallos váratlan mozdulattal, mintha az oszlopról választatná le, hosszú esernyőt vont elő, magasba tartva szétnyitotta, és megindult felé. Elhatározásához az utolsó indíték ez volt, visszalépett a járdaszigetről újra, és elindult a könyvesbolt felé.

Az egyébként már zárva tartó könyvüzlet feletti egyik lakásban lakott valamikor az a rendező, akit annyira megverték, hogy a fél fülére megsüketult. Ő mesélte, hogy álmában egyszer egy sötét kerten át egy kivilágított házhoz igyekezett a házból szüntelen felhangzó hívásnak engedelmeskedve. De annak a nevé, aki őt szólította, nem merte a szájára venni, bár a kettőjük között folytatott későbbi beszélgetések során sötétben töltött életéről sűrűn és könnyekig ajzotlan nemegyszer beszélt. A homályos kirakatban nem sikerült felfedeznie a címlapon szereplő megvilágított tóparti kastélyt, amelynek termeibe most könnyekig megindulva maga is annyira vágyott, mint a fényben úszó, titokzatos házba való megtérésre az azóta már halott rendező. A sötétséget furkészsze pillantása megpróbált a mélybe hatolni, de nemhogy a címlapot, magát a könyvet sem látta. Szomorúan meg kellett állapítania, hogy nem pusztán bezárták, valószínűleg át is fogják alakítani a könyvesboltot. Téglarakások, vödörök és egy terpszkedő létra derengett a kirakatban.

Az egyetlen kivilágított hely a megálló volt valóban. Mint a ködből fölmerülő, majd visszaüppedő arcok az uszodában, autólámpák gyöngéd gömbje bukkant fel és tartott a megálló felé, oldalról rá is hullatva egy parányi világosságot. Megbánás fogta el hirtelen a gögje miatt, ahogy a többi úszóra gondolt. Rokonszenvéből persze az overallosnak nem jutott, ugyanis az jöttére fölneszelve éppúgy várt és állt az esernyőjével, mint nemrég. Az a gondolata támadt, hogy nem is kikezdeni, cserélni akar vele, talán éppen rémséges ruháját, a rátapadt piszkot és mészport vagy leginkább nyomorúságos társadalmi helyzetét. A beálló villamos mentette meg az ismerkedési kísérlet visszautasításának terhétől, és most már igazán holtfáradtan rogyott le egy öregember melletti biztonságos ülésre, és megoldotta a kabátját. A hoppon maradt esernyős-overallos a kocsi mélyére vonult. Ő elszántan előrenézett, fölfigyelt rá, hogy a füstszínű

plexilap mögötti vezetőfülkében az az ember ül, aki férje hosszú távollétei alatt szenvedélyes találkozásai tanúja volt, ugyanis ő hozta-vitte az építész. Azóta is, ahányszor meglátta az utcán, a ház előtt, a megállóban, kilökte a vezetőfülke ablakát, meglengette a karját, és harsányan köszönt. A legutóbb éppen a végállomásról indult ki egyetlen utasaként vele, kinyitotta az ajtót, hátrafordult, és szemrehányóan kérdezte, hol van az úr, mért nem sétálnak együtt mostanában. Amit akkor nem érzett, fájdalom hasított most mellkasába. A roskatag öreg, aki mellé az esernyős elől menekülve az előbb le- rogyott, hallatlan pimaszsággal fogta és szorította a mellét. Letépte magáról a kezét, körülnézett, de a párhuzamos üléseken már nem ült senki. Az öregember vinnyogva rántotta el magát, úgy tett, mintha lecsúszna az ülésről, ettől megrémült maga is, de valójában az csak a leszálláshoz készülődött, zsákot húzva elő az ülés alól, és néhány túlméretezett lépés után az ajtóhoz nyekkent. Visszapillantó tükrében a vezető is láthatta, mi történt köztük, mert kinyitotta a fülke ajtaját. A rádióban éppen egy közleményt olvastak be, a bemondó hangjába a sínek sikoltozása is belevegyült, így érteni alig lehetett, hogy a színház közli – és itt az ő neve következett –, hogy távolmaradása miatt az esti előadás elmarad. Való igaz, elfelejtette, és közben beesteledett.

Már fogytak a megállók, a volt laktanyánál jártak, patkányszürke bársonyba öltözött munkásörök lepték el a villamost, elhízott, koros férfiak mind, maguk előtt ember nagyságú, könnyű csomagot taszítva. „Állj fel, és menj előre!” – kiáltott az egyik, egy pillanatra azt hitte, neki szól az utasítás, mellkasára nagy ütések mért a szíve. Majd úgy tett, mintha nem hallott volna semmit, merev testtartással, arcára viaszos tekintetet erőltetve, élettelen bábuként zötyögötte magát a villamossal. Pedig nem kellett volna félnie, a munkásörök, mint a jókedvű diákok, egymás közt tréfálkoztak, és az utasítás a villamos falához állított, madzaggal összefogott, porlepert csomagoknak szólt. A barna csomagolópapír alól: a fej, a váll, a törzs, a végtagok, lapossá nyomott, töredezett viaszemberek kerültek elő. Meztelenül, álló testhelyzetben a lépcső közelében egymás mellé sorakoztatták őket. Meg nem mondta volna, hogyan fognak megszabadulni tőlük, mert céljuk felől egy fikarcnyi kétsége sem volt, de hogy lelökik-e a robogó villamosról, vagy leszálláskor magukkal hurcolják-e majd, igazán nem tudhatta. De hogy feleslegessé váltak, azt látta. Ő mindenesetre a veszélyzóna közelében maradt, hogy szükség esetén, ha elkezdődik az utasok inzultálása, a viaszbábuk közé álljon, vagy ha azok kerülnek veszélybe, még ereje teljében, az utolsó pillanatban keréket oldjon. De feleslegesnek bizonyult minden elővigyázatosság, váratlanul ugyanis magasan szárnyaló hegedűhangot hallott.

A fölötte kapaszkodó férfi ujjából áradt a hegedűszóló. Nem hitte volna, hogy viszonlátja még gyönyörű szerelmét, akihez lánykora annyi reménységét fűzte, bár egy pillanatilag sem hagyta boldogságuktól megtéveszteni magát. Elő akarta venni a tükröt, de nem találta sehol az előbb még ölében tartott táskát; megnézte hát magát a feketén hívogató ablaküvegben: arcára sűrű árnyékfoltok vetődtek. A férfi gondterhelten hajolt fölé. „Nem ismered meg?”, kérdezte a romjaiban is gyönyörű fölébe hajolót. De az arcát, majd mintha ő is az elveszett táskát keresné: az ölet érő néma tekintet irányt változtatva váratlanul a peronra szegeződött. Közben véletlenül vagy szándékosan-e, a villamosvezető gyorsított, ahelyett, hogy megállt volna a megállójukban. A dolog nem volt egészen az akarata ellenére, egyrészt mert a vezető volt az egyetlen, akiben megbízhatott, másrészt mert a peronon egy neccharisnyába bújtatott lábú nő állt, nagyon is merészen, ámbár oldalt a közönségnek. A magas sarkú lakkcipő, a feltűnő harisnyaviselet, a lábközépig érő, oldalt hosszan felvágott szoknya erősen hangsúlyozta

lábának kihívó vonalát. Szétvetett lábbal megpróbált vagy legalábbis úgy tett, mintha megpróbálna szilárdan állni a kanyargós útszakaszon, de egy-egy zökkenőben mégis oldalt kellett lépnie, és ilyenkor negyed vagy fél táncfordulatot tett. Kapaszkodni egyébként csak fél kézzel tudott a másik kezében tartott szopókás cigaretta miatt. „Ki adna tüzet?” – nézett az utasokra. A nemrég még fölébe hajoló kezén már ott is nyugtalankodott a kékes láng. „Köszönöm”, nézett rá a nő, füléig mély forradás, de ez a *köszönöm* – az első szótagot erősen megnyomta, és a továbbiakat szinte suttogva, bár tökéletesen hallhatóan ejtette ki – bátorító és visszautasító egyszerre volt, olyan, mint ha kellemesen bűgő, csalogató hangon azt mondta volna: „Kikérem magamnak!” Ettől mindannyiukban heves vágy támadt, hogy a nő közelében maradjanak, és megérinthessék az egyébként hibátlan térd fölötti részen már sajnos szakadt és durva ötésekkel összevarrt neccharisnyába bújtatott, megfeszülő lábat. Nem csodálkozott tehát, hogy a férfi térdre ereszkedik a nő előtt, sőt a szája kiszáradt, őt magát is annyira megrészegítette a térdre hullás pusztá gondolata, és ettől a nő megingott, és a felé fölnyúló karoktól delejzve a szüntelen ölelésben lassan lecsúszott, és térdre esett a férfi előtt a gumiszőnyegen. Így érkeztek el a végállomásra.

Lefogadta volna, hogy nem járt még soha ott. A teret betöltő hóesésből diadalmasan emelkedett ki a sárga postaépület. Nagy nejlonepedők alatt, a rájuk irányított égők erős fényében, az emeleteket bevonalazó pallón munkások dolgoztak a késői óra ellenére feszült odaadással. Az épületen belül is folyt a munka, az ablakkeretekre szögezett, ziháló nejlonokra madárszárnyak árnyéka tapadt és omlott a mélybe. Homlokát a peronajtó szegélyének támasztva megpróbálta szétfeszíteni az ajtó szárnyait, a többiek ugyanis addigra már a sűrű hóesésben csúszkáltak, és nevetgéltek a dús lombú fehér fák alatt a téren. Rángatásától azonban zuhanni kezdett lefelé a villamos, de mielőtt vele együtt elmerült volna a végső sötétben, valaki – valószínűleg az elbóbiskoló, majd álmából fölriadó vezető – ügyes mozdulatokkal visszavezette a sínre a szerelvényt, és a végállomást hátrahagyva megindult hazafelé vele.

Lakásuk ajtaja nyitva van. Ahogy reggel égett, most is mindenütt ég a villany. A márványburkolatot belepő sáros lábnyomok mutatják, hogy vendégei vannak. Konyhájukba lépve megpillantja az építészt, kezében koszorúformába kötözött égővörös rózsza. Két fehér köpenyes alakot lát még, akikben dr. Vajkra és a fölöttük lakó orvosra ismer. Úgy tetszik, helyszínelést végeznek, egy hárfahangon pengő merev mérőszalaggal lemérik a konyha hosszát és szélességét, majd egyenként a bútorokat, végül a konyhaasztalra rárajzolják egy fekvő test körvonalait. Ő szaggató fejfájásától üzve sora húzogatja a fiókokat, hogy valami ennivalót találjon. A többiek azonban ügyet sem vetnek rá, átnéznek, átnyúlnak, sőt áthaladnak rajta, mintha puha üvegből volna a teste, és körvonalai nem látszanának a levegőben. Csak amikor kimerültségében és egy rákényszerített akaratnak engedelmeskedve végigfekszik a konyha közepén álló ágyon vagy asztalon, akkor figyelnek föl rá. Akkor el kell tűrnie, hogy a két orvos valóságos megosztozzon rajta, hogy talpától, simító mozdulatokkal, lábán, csípőjén, mellén és nyakán át fájó fejéig végighúzzák a könnyű selymet. Mielőtt a szemét is befedné a lenge érintés, az építész kiszabadítja a koszorúból a szinte már lángoló vörös rózsát, és magasra tartva megindul felé.

Letépi magáról a fekete leplet, és talpra ugorva folkattintja a villanyt. Fél hatot mutat az óra, kint a szokásos piszkosszürke, reggeli köd; új nap. Erős szívdobogása emlékezteti rá, hogy az éjjeliszekevényén virító rózsza órá halálosan veszélyes. Nyugalmat erőltet magára, végiggondolja tennivalóit, úgy határoz, hogy a reggeli után még elmegy az uszodába.